

VAMPIRSKA AKADEMIJA

OBEĆANJE KRVI

RIŠEL MID

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Richelle Mead
BLOOD PROMISE

Copyright © 2009 Richelle Mead
All rights reserved
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*U znak sećanja na svoju baku, živahnu gospođu s juga
i najbolju kuvaricu koju sam ikada upoznala.*

Serijal VAMPIRSKA AKADEMIJA:

Vampirski akademija

Promrzlina

Poljubac senke

Obećanje krvi

WA PROLOG

JEDNOM SAM U PRVOM RAZREDU srednje morala da napišem sastav o nekoj pesmi. Jedan stih je glasio: „Da vam oči nisu otvorene, ne biste znali razliku između sna i jave.“ To mi nije tad mnogo značilo. Na kraju krajeva, dopadao mi se jedan frajer iz razreda i kako sam mogla da obraćam pažnju na književnu analizu? Tri godine kasnije, savršeno sam razumela pesmu.

Moj život u poslednje vreme zaista izgleda kao da je na granici da se pretvori u san. Bilo je dana kad sam mislila da ću se probuditi i otkriti kako se nedavni događaji uopšte nisu desili. Svakako mora da sam princeza u začaranom snu. Svakog dana će se ovaj san – ne, košmar – završiti i ja ću dobiti svog princa i srećan kraj.

Ali neće biti srećnog kraja, bar ne u doglednoj budućnosti. A moj princ? Pa, to je duga priča. Moj princ se pretvorio u vampira – tačnije, strigoja. U mom svetu postoje dve vrste vampira, za čije postojanje ljudi ne znaju. Moroji su živi, dobri vampiri. Oni koriste elementalnu magiju i ne ubijaju

kad piju krv, koja im je neophodna za život. Strigoji su nemrtvi vampiri, besmrtni i izopačeni, koji ubijaju kad se hrane. Moroji se rađaju. Strigoji se *stvaraju* – silom ili slobodnom voljom – na zao način.

Dmitrij, tip kojeg volim, pretvoren je u strigoja protiv svoje volje. Preobraćen je tokom borbe, epske spasilačke misije u kojoj sam i ja učestvovala. Strigoji su oteli nekoliko moroja i dampira iz škole koju pohađam i mi smo pošli s ostalim čuvarima da ih spasemo. Dampiri su poluvampiri–poluljudi, obdareni ljudskom snagom i čvrstinom, kao i morojskim refleksima i izoštenim čulima. Dampiri se obučavaju da postanu čuvari, elitni telohranitelji koji čuvaju moroje. Ja sam dampirka. I Dmitrij je bio dampir.

Posle njegovog preobraćenja, ostatak morojskog sveta ga smatra mrtvim. Što on i jeste u izvesnoj meri. Osobe koje postanu strigoji izgube svu svest o dobroti i životu koji su ranije vodile. Čak i ako se nisu preobratali svojom voljom, postanu zli i okrutni, kao svi strigoji. Njihova nekadašnja ličnost nestaje i, iskreno govoreći, lakše je zamisliti kako su otišli u raj ili sledeći život umesto da vrebaju žrtve u mraku. Ali nisam mogla da zaboravim Dmitrija niti da prihvatim kako je on, u suštini, mrtav. On je muškarac kojeg volim, muškarac s kojim sam bila tako savršeno usklađena da je bilo teško odrediti granicu između naših ličnosti. Moje srce odbijalo je da se oprosti od njega – iako je tehnički čudovište, on je još tamo negde. Nisam zaboravila ni razgovor koji smo jednom prilikom vodili. Oboje smo se složili da bismo radije bili mrtvi – uistinu mrtvi – nego da hodamo svetom kao strigoji.

Zato sam, kad sam ožalila dobrotu koja mu je oduzeta, odlučila da ispoštujem njegovu želju. Iako on više ne veruje u

nju. Moram da ga nađem. Moram da ga ubijem i oslobodim mu dušu takvog zlog i neprirodnog stanja. Znam da bi Dmitrij kojeg sam volela to želeo. Mada nije lako ubiti strigoja. Već sam ubila nekolicinu – prilično ludo za nekoga ko je tek napunio osamnaest godina. A znam da će Dmitrijevo ubistvo biti moj najteži izazov – i u fizičkom i u emotivnom smislu.

U stvari, emotivne posledice su iskrsele čim sam donela tu odluku. Traganje za Dmitrijem dovelo je do nekoliko postupaka koji će mi promeniti život (ne računajući činjenicu da ću u borbi protiv njega verovatno i izgubiti život). Još sam bila u školi i samo me je nekoliko meseci delilo od diplomiranja, kad ću postati potpuno obučena čuvarka. Svaki dan na akademiji svetog Vladimira – udaljene i zaštićene škole za moroje i dampire – značio je da je prošao još jedan dan kako Dmitrij tamo negde postoji u neželjenom stanju. Previše ga volim da bih to dozvolila. Zato sam morala pre vremena da napustim školu i odem među ljude, da napustim svet u kojem sam živela gotovo celog života.

Odlazak iz škole podrazumevao je napuštanje još nečega – jedne osobe: moje najbolje drugarice Lise, Vasilise Dragomir. Lisa je morojka, poslednja iz svoje plemićke loze. Trebalo je da budem njena čuvarka po diplomiranju i moja odluka da krenem u lov na Dmitrija u velikoj meri je uništila takvu budućnost s njom. Nisam imala izbora osim da je napustim.

Pored prijateljstva, Lisa i ja imamo jedinstvenu sponu. Svi moroji se specijalizuju za jednu vrstu elementalne magije – zemljanu, vazдушnu, vodenu ili vatrenu. Donedavno se verovalo kako postoje samo ta četiri elementa. A onda smo otkrile peti: duh.

To je Lisin element, o kojem ne znamo gotovo ništa jer ima veoma malo korisnika duha na svetu. Izgleda da je u najvećoj

meri povezan s psihičkim moćima. Lisa može da koristi zapajnuću prisilu – sposobnost da svoju volju nametne gotovo bilo kome. Takođe može da isceljuje i zbog toga su odnosi između nas donekle čudni. Vidite, ja sam tehnički poginula u saobraćajnom udesu u kojem je nastradala njena porodica. Lisa me je, iako toga nije bila svesna, vratila iz sveta mrtvih, što je stvorilo psihičku sponu među nama. Otada sam uvek svesna njenog prisustva i misli. Znala sam o čemu razmišlja i mogla sam da osetim kad je u nevolji. Nedavno smo otkrile da mogu videti duhove i duše koje još nisu napustile ovaj svet, što sam pokušavala da blokiram jer me je uznemiravalo. Čitav fenomen naziva se poljupcem senke.

Zbog spona izazvane poljupcem senke, bila sam savršen izbor za Lisinu čuvaricu, budući da sam odmah znala kad je u opasnosti. Obećala sam da ću je čuvati svojim životom, ali onda je Dmitrij – visoki, divni, neustrašivi Dmitrij – sve promenio. Našla sam se pred užasnim izborom: nastaviti da štitim Lisu ili osloboditi Dmitrijevu dušu. Srce mi se slo-milo što sam morala da biram između njih, ostavivši bol u grudima i suze u očima. Moj rastanak s Lisom bio je bolan. Najbolje smo drugarice od vrtića i moj odlazak bio je šok za obe. Iskreno govoreći, ona nije znala šta se sprema. Krila sam svoju romansu s Dmitrijem. On je bio moj instruktor, sedam godina stariji od mene. Pored toga, i on joj je bio dodeljen za čuvara. Zbog toga smo se oboje trudili da potisnemo privlačnost koju smo osećali jedno prema drugom, svesni kako se moramo usredsrediti prvenstveno na Lisu i da ćemo dospeti u veliku nevolju zbog veze između učenice i profesora.

Ali zbog razdvojenosti od Dmitrija – iako sam pristala na nju – u meni se gomilala neizgovorena ogorčenost prema Lisi. Verovatno je trebalo da razgovaram s njom o tome i

objasnim svoju teskobu zbog toga što mi je čitav život unapred isplaniran. Nekako mi se nije činilo poštenim što je Lisa slobodna da živi kako hoće i voli koga hoće, dok ću ja uvek morati da žrtvujem svoju sreću kako bih se starala da ona bude bezbedna. Mada, ona mi je najbolja drugarica i nisam mogla podneti pomisao da je uznemiravam. Lisa je naročito ranjiva zato što korišćenje duha izaziva negativne propratne pojave, koje mogu dovesti do ludila. Zato sam potiskivala svoja osećanja sve dok konačno nisu eksplodirala. Tad sam napustila akademiju – i nju – zauvek.

Zbog nečega u izrazu lica duha kog sam viđala – Mejsona, mog druga kojeg je ubio strigoj – mislila sam kako se Dmitrij vratio u svoju otadžbinu: Sibir. Mejsonova duša našla je mir i napustila ovaj svet ubrzo posle toga, te nisam imala nikakve dalje nagoveštaje *gde* u Sibiru. Zato sam morala naslepo da odem u zemlju ljudi i nepoznatog jezika kako bih ispunila obećanje koje sam dala sebi.

Nakon što sam nekoliko nedelja bila prepuštena samoj sebi, konačno sam dospela do Sankt Peterburga. Još sam tražila, još sam se mučila – ali bila sam rešena da ga nađem, iako sam se toga istovremeno užasavala. Ako uspem da ostvarim svoju ludu zamisao i ubijem muškarca kojeg volim, to znači da će Dmitrij istinski nestati s ovog sveta. A zaista nisam sigurna hoću li moći da živim u takvom svetu.

Ništa od toga ne deluje stvarno. Ko zna? Možda i nije. Možda se to zapravo dešava nekom drugom. Možda ću se probuditi i otkriti da je sve u redu s Lisom i Dmitrijem. Svi ćemo biti zajedno i on će moći da mi se osmehuje, da me grli i govori kako će sve biti u redu. Možda je sve zaista samo san.

Ali ne verujem u to.

WA

PRVO POGLAVLJE

NEKO ME PRATI.

To je donekle ironično s obzirom na to da sam ja pratila druge poslednjih nekoliko nedelja. Bar nije strigoj. To bih već znala. Nedavno sam otkrila još jednu posledicu toga što me je poljubila senka: sposobnost da osetim nemrtve – nažalost, napadima mučnine. Ipak mi je drago što moje telo ima rani sistem upozorenja i laknulo mi je što osoba koja me prati noćas nije neverovatno brz i zao vampir. Borila sam se protiv mnogo strigoja u poslednje vreme i stvarno mi je bio potreban predah.

Morala sam da pretpostavim kako je osoba koja me prati dampir kao i ja, verovatno neki iz kluba. Doduše, kreće se nešto glasnije nego što bih očekivala od dampira. Koraci su se jasno čuli na pločniku mračnih, sporednih ulica kojima sam išla, a jednom sam nakratko videla priliku u senkama. Ipak, s obzirom na moje brzoplete postupke noćas, dampir je najverovatniji krivac.

Nešto ranije sam bila u *Slavuju*. To nije pravo ime kluba, već prevod. Pravo ime je nešto na ruskom što ne mogu da

izgovorim. U Americi je *Slavuj* poznat među bogatim morojima koji putuju u inostranstvo i sad sam znala zbog čega. Bez obzira na doba dana, posetioci tog kluba odeveni su kao na carskom balu. Zapravo, čitavo mesto je izgledalo kao iz doba carske Rusije, sa zidovima boje slonovače pokrivenim zlatnim rezbarijama i reljefima. Mnogo me je podsećalo na Zimsku palatu, carsku rezidenciju ostalu iz vremena kad su Rusijom još vladali carevi. Obišla sam je kad sam tek došla u Sankt Peterburg.

U *Slavuju* su kitnjasti svećnjaci s pravim svećama obasjavali zlatan dekor tako da je sve sijalo čak i pri prigušenoj svetlosti. Postojala je velika trpezarija sa stolovima i separeima pokrivenim somotom, salon i šank za kojim su gosti mogli da se upoznaju. Kasno uveče je bend svirao i parovi su odlazili na plesni podijum.

Nisam se trudila da idem u *Slavuj* kad sam stigla pre dve nedelje. Nadmeno sam mislila da ću odmah naići na moroje koji bi mogli da me upute u Dmitrijevo rodno selo u Sibiru. Bez ikakvih drugih tragova o tome kuda je otišao, odlazak u selo u kojem je odrastao činio se kao najbolja prilika da mu se približim. Ali nisam znala gde se nalazi i zato sam pokušavala da nađem moroje koji će mi pomoći. Postoji više dampirskih gradova i zajednica u Rusiji, ali gotovo nijedan u Sibiru, zbog čega sam verovala da će većina lokalnih moroja znati za njega. Nažalost, ispostavilo se da su moroji koji žive među ljudima veoma vešti u skrivanju. Tražila sam ih na mestima na kojima sam pretpostavila da se okupljaju, ali bez uspeha. A bez tih moroja, neću dobiti nikakve odgovore.

Zato sam počela krišom da ih pratim u *Slavuju*, što nije bilo lako. Teško je da se osamnaestogodišnja devojka uklopi

u najelitniji klub u gradu. Uskoro sam otkrila kako su skupa garderoba i velike napojnice veoma korisni. Osoblje je već naviklo na mene i, ako su i mislili da je moje prisustvo neobično, nisu ništa govorili i rado su mi davali sto u uglu koji sam uvek tražila. Mislim da su verovali kako sam ćerka nekog tajkuna ili političara. Kakvo god bilo moje poreklo, imala sam novca da budem tu i jedino im je to bilo važno.

Čak su i tamo prvih nekoliko večeri bile obeshrabrujuće. *Slavuj* je možda elitno sastajalište moroja, ali ga i ljudi često posećuju. A isprva se činilo kako su oni jedini posetioci. Gužva je postajala sve veća kako je noć odmicala i nisam videla nijednog moroja dok sam virila prema prepunim stolovima i ljudima za šankom. Najzanimljivije što sam videla bila je žena duge, platinastoplave kose koja je ušla u salon s grupom prijatelja. Srce mi je stalo na trenutak. Žena mi je bila okrenuta leđima, ali toliko je ličila na Lisu da sam bila uverena kako me je našla. Najčudnije je što nisam znala da li da budem uzbuđena ili užasnuta. Lisa mi je mnogo nedostajala – ali istovremeno nisam htela da ona ima ikakve veze s mojim opasnim putovanjem. Utom se žena okrenula. Nije bila Lisa. Čak nije bila ni morojka, već ljudsko biće. Polako mi se disanje ujednačilo.

Konačno, posle nešto više od jedne nedelje, ugledala sam prve moroje. Nekoliko morojki došlo je na kasni ručak u društvu dvoje čuvara, koji su poslušno i tiho sedeli za stolom dok su njihove šticećenice ogovarale i smejale se uz poslepodnevni šampanjac. Čuvare je najteže prepoznati. Onima koji znaju šta da traže, prilično je lako da uoče moroje: viši su od većine ljudi, bleđi i izuzetno vitki. Takođe se osmehuju na neobičan način kako bi sakrili očnjake. Dampiri, zbog naše ljudske krvi, izgledaju... pa, kao ljudi.

Svakako sam i ja tako izgledala neiskusnim očima. Visoka sam oko metar šezdeset sedam i, dok morojke imaju nestvarno telo kao manekenke, moje je atletske građe i zaobljenih grudi. Geni mog nepoznatog oca Turčina i previše vremena provedenog na suncu podarili su mi preplanuo ten, što se lepo slaže s dugačkom, gotovo crnom kosom i podjednako tamnim očima. Ali oni koji su odrasli u morojskom svetu bi pri pomnijem zagledanju videli da sam dampirka. Nisam sigurna o čemu je reč – možda nas neki nagon privlači sopstvenoj rasi i prepoznaje mešavinu morojske krvi.

Kako god, bilo je neophodno da čuvari pomisle da sam ljudsko biće kako se njihov alarm ne bi uključio. Sedela sam u svom uglu preko puta njih, mrljavila kavijar i pretvarala se da čitam knjigu. Inače, mislim da je kavijar odvratan, ali izgleda da ga svugde služe u Rusiji, pogotovo na boljim mestima. Kavijar i boršč – nekakvu čorbu s repom. Gotovo nijednom nisam pojela celu večeru u *Slavuju* i kasnije sam, izgladnela, odlazila u *Mekdonalds*, iako su ruski restorani tog lanca nešto drugačiji od onoga na čemu sam odrasla u Americi. Moram nekako da se prehranim.

Dakle, moja veština se našla na ispitu dok sam osmatrala moroje kad njihovi čuvari ne gledaju. Doduše, čuvari nisu imali čega da se pribojavaju tokom dana, budući da strigoji ne izlaze po dnevnoj svetlosti. Ali u čuvarskoj je prirodi da motre na sve i neprestano su osmatrali prostoriju. Imala sam istu obuku kao oni i znala njihove trikove, te sam uspevala da ih špijuniram a da se ne odam.

Žene su često dolazile, pogotovo kasno posle podne. Akademija svetog Vladimira pridržava se noćnog rasporeda, ali moroji i dampiri koji žive među ljudima prelaze na dnevni raspored ili nešto između. Neko vreme sam razmišljala o tome

da im priđem – ili čak njihovim čuvarima. Nešto me je sprečavalo. Ako iko zna gde se nalazi dampirski grad, onda su to *muški* moroji. Mnogi posećuju dampirske gradove u nadi da će odvući jeftine dampirke u krevet. Zato sam obećala sebi da ću sačekati još jednu nedelju ne bi li se pojavili neki tipovi. Ako ne, videću kakve će podatke morojke moći da mi pruže.

Konačno, pre dva dana, počela su da se pojavljuju dva moroja. Dolazili su kasno uveče kad je prava zabava u toku. Bili su desetak godina stariji od mene i neverovatno lepi. Nosili su firmirana odela i kravate. Imali su držanje moćnih, uticajnih osoba i kladim se da su plemići – pogotovo što su obojica dolazili s čuvarem. Čuvari su uvek bili isti – mladići u odelima kako bi se uklopili, ali su pomno osmatrali prostor na onaj pametni čuvarski način.

S njima su bile žene – uvek žene. Moroji su neprestano flertovali i nabacivali se svim ženama koje vide – čak i ljudskim bićima. Ali nikad nisu odlazili kući s njima. To je tabu koji je čvrsto usađen u našem svetu. Moroji se vekovima drže dalje od ljudi jer se boje da će ih otkriti rasa koja je postala veoma brojna i moćna.

To ne znači da su sami odlazili kući. U nekom trenutku, pojavile bi se dampirke – druge svake noći. Nosile su haljine s dubokim dekolteima i mnogo šminke, mnogo su pile i smejale se svemu što tipovi govore – iako verovatno nije sve bilo smešno. Uvek su nosile puštenu kosu, ali povremeno bi pomerile glavu na način koji im je otkrivao vratove s brojnim masnicama. One su bile krvne kurve, dampirke koje dozvoljavaju morojima da im piju krv za vreme seksa. To je još jedan tabu – iako se još primenjuje u tajnosti.

Htela sam da priđem jednom moroju kad je sam, daleko od budnih očiju čuvara kako bih mogla da ga ispitam. Ali to

je bilo nemoguće. Čuvari ni u jednom trenutku nisu ostavljali moroje bez nadzora. Čak sam pokušala da ih pratim, ali ulazili su u limuzinu odmah po izlasku iz kluba – a bilo je nemoguće pratiti ih peške. Kako me je to nerviralo.

Konačno sam zaključila kako ću morati da priđem cejoj grupi i rizikujem da me dampiri otkriju. Ne znam da li me iko traži ili da li će ih uopšte zanimati ko sam. Možda imam previsoko mišljenje o sebi. Sasvim je moguće da nikoga ne zanima pobegulja iz škole. Ali ako me iko *traži*, onda je moj opis nesumnjivo prosleđen svim čuvarima na svetu. Iako sam napunila osamnaest godina, mislim kako to ne bi sprečilo neke osobe koje poznajem da me odvuku natrag u Ameriku, a nemam nameru da se vratim dok ne nađem Dmitrija.

Utom, baš dok sam razmišljala kako da priđem morojima, jedna dampirka je ustala i otišla do šanka. Naravno, čuvari su je pratili pogledom, ali bili su sigurni u njenu bezbednost i više su se usredsređivali na moroje. Sve vreme sam mislila kako su moroji najbolji izbor da dobijem obaveštenja o selu s dampirima i krvnim kurvama – ali postoji li bolji način da nađem to mesto nego da pitam *lično* krvnu kurvu?

Nehajno sam ustala od stola i prišla šanku, kao da ću i ja uzeti piće. Stala sam pored žene dok je čekala da je šanker usluži i gledala je krajičkom oka. Bila je plava i nosila je dugu haljinu pokrivenu srebrnim šljokicama. Nisam mogla da odlučim da li moja crna satenska haljina izgleda ukusno ili dosadno naspram njene. Pokreti su joj – čak i način na koji je stajala – bili graciozni kao da je plesačica. Šanker je služio druge i znala sam da je sad ili nikad. Nagnula sam se prema njoj.

„Govorite li engleski?“

Iznenadena je poskočila i pogledala me. Bila je starija nego što sam mislila, ali je šminkom vešto prikrila godine.

Plavim očima me je brzo odmerila i prepoznala kao dampirku. „Da“, oprezno je odgovorila. Čak se i u toj jednoj reči čuo jak naglasak.

„Tražim jedno selo... selo u kojem živi mnogo dampira, negde u Sibiru. Znete li o čemu pričam? Moram da ga nađem.“

Ponovo se zagledala u mene, ali nisam mogla da joj dokučim izraz lica – toliko nedokučiv da je mogla da bude i čuvar-ka. Možda je nekad i završila obuku.

„Nemoj“, otvoreno je rekla. „Mani se toga.“ Okrenula se i zagledala u šankera koji joj je pravio nekakav plavi koktel ukrašen trešnjama.

Dotakla sam joj ruku. „Moram da ga nađem. Postoji jedan muškarac...“ Zagrcnula sam se kad sam izgovorila tu reč. Toliko o mom hladnom ispitivanju. Pri samoj pomisli na Dmitrija, srce bi mi se popelo u grlo. Kako sam mogla da objasnim ovoj ženi? Da sledim slab trag tražeći muškarca kojeg najviše volim na svetu – muškarca koji se pretvorio u strigoja i kojeg sad moram da ubijem? Čak i sad sam mogla da zamislim njegove tople smeđe oči i dodir njegovih ruku na sebi. Kako mogu da uradim ono zbog čega sam prešla okean?

Usredsredi se, Rouz. Usredsredi se.

Dampirka me je ponovo pogledala. „Nije vredan toga“, odgovorila je, pogrešno protumačivši moje reči. Nesumnjivo je mislila da sam zaljubljena klinka koja juri nekog momka – što je tačno na neki način. „Premlada si... nije kasno da izbegneš sve to.“ Lice joj je možda bilo ravnodušno, ali u glasu joj se čula tuga. „Idi i radi nešto drugo u životu. Kloni se tog mesta.“

„Znete gde je!“, povikala sam, previše uzbuđena da bih objasnila kako ne idem tamo kako bih postala krvna kurva. „Molim vas, morate mi reći. Moram dospeti tamo!“

„Ima li nekih problema?“

Obe smo se okrenule i ugledale odlučno lice jednog čuvara. Dampirka im možda nije prioritet, ali primetili su da je uznemiravam. Čuvar je bio samo malo stariji od mene i šarmantno sam mu se osmehnula. Možda ne kiptim iz haljine kao ta žena, ali znam da mi noge sjajno izgledaju u kratkoj haljini. Svakako čak ni čuvar nije imun na to? Pa, očigledno jeste. Njegov grub izraz lica pokazivao je da moj šarm ne deluje na njega. Ipak, pretpostavljala sam da bih mogla svojim šarmom da izvučem obaveštenja od njega.

„Pokušavam da nađem jedno selo u Sibiru, selo u kojem žive dampiri. Znaš li za njega?“

Nije ni trepnuo. „Ne.“

Sjajno. Oboje tvrde pazar. „Pa, možda tvoj gazda zna?“, prenemažući sam upitala, nadajući se da zvučim kao devojka koja želi da bude krvna kurva. Ako dampiri neće da pričaju, možda moroji hoće. „Možda mu treba društvo i hteo bi da razgovara sa mnom.“

„Već ima društvo“, ravnodušno je odgovorio čuvar. „Nije mu potrebno dodatno.“

I dalje sam se osmehivala. „Jesi li siguran?“, prela sam. „Možda bi trebalo da ga pitamo.“

„Ne“, odvratio je. U toj jednoj reči prepoznala sam iza-zov i naredbu. *Skloni se*. Ne bi oklevao da napadne sve koje smatra pretnjom po svog gazdu – čak i poniznu dampirku. Razmislila sam da li da teram dalje i brzo odlučila da poslušam upozorenje i odustanem.

Nehajno sam slegnula ramenima. „On je na gubitku.“

S tim rečima, opušteno sam se vratila do svog stola kao da odbijanje nije nikakva frka. Sve vreme sam zadržavala dah, delom očekujući da me čuvar zgrabi za kosu i izbacij iz

kluba. To se nije desilo. Ali dok sam uzimala kaput i ostavljala novac na stolu, videla sam kako oprezno i proračunato motri na mene.

Ležerno sam izašla iz *Slavuja* i uputila se prema prometnoj ulici. Bila je subota i u blizini je bilo mnogo klubova i restorana. Ljudi koji su pošli u provod ispunili su ulice, neki bogato odeveni kao oni u *Slavuju*, drugi mojih godina i nehajno obučeni. Stvorili su se redovi ispred klubova iz kojih se čula glasna muzika s teškim basovima. Izlozi restorana pokazivali su elegantne osobe kako večeraju za bogato postavljenim stolovima. Dok sam hodala kroz gužvu, okružena razgovorom na ruskom, odolela sam porivu da pogledam iza sebe. Nisam htela da probudim nove sumnje ako me onaj dampir posmatra.

Ali kad sam skrenula u tihu ulicu, prečicu do hotela, oslušnuh gotovo nečujne korake. Očigledno sam podigla dovoljnu uzbunu da onaj čuvar odluči da me prati. Nema šanse da mu dozvolim da me uhvati nespemnu. Možda sam sitnija od njega – i nosim haljinu i visoke potpetice – ali borila sam se protiv gomile muškaraca, uključujući strigoje. Mogla sam da izađem na kraj s njim, pogotovo ako iskoristim element iznenađenja. Nakon tolikog kretanja ovim susedstvom, prilično dobro poznajem zavijutke i skretanja. Ubrzala sam korak i obišla nekoliko uglova dok se nisam našla u mračnom, napuštenom prolazu. Jeste zastrašujuće, ali je dobro mesto za zasedu. Uletela sam u dovratnik i tiho se izula. Cipele su crne s lepim kožnim kaiševima ali nisu prikladne za tuču, ukoliko ne nameravam nekome štiklom da iskopam oko. To i nije loša ideja. Ali nisam toliko očajna. Bosim nogama sam gazila hladan trotoar jer je ranije padala kiša.

Nisam dugo čekala. Nekoliko trenutaka kasnije, čula sam korake i videla kako se na tlu pojavila dugačka senka mog

gonioca, obasjana treperavim svetlom bandere iz susedne ulice. Zaustavio se, po svoj prilici me tražeći. Pomislila sam kako je prilično neoprezan. Nijedan čuvar koji prati nekoga ne sme biti toliko očigledan. Trebalo je da se kreće nečujnije i da se ne otkriva tako lako. Možda čuvarska obuka u Rusiji nije dobra kao ona koju sam ja imala. Ne, to ne može biti tačno. Ne s obzirom na to kako je Dmitrij ubijao svoje neprijatelje. Na akademiji su ga nazivali bogom.

Moj gonilac je zakoračio i tad sam reagovala. Iskočila sam, podignutih pesnica. „U redu!“, povikala sam. „Samo sam htela da postavim nekoliko pitanja i zato se tornjaj ili...“

Ukočila sam se. Preda mnom nije stajao čuvar iz kluba. Bilo je to ljudsko biće.

Devojka mojih godina. Približno moje visine i kratke tamnoplave kose. Nosila je teget kaput, naizgled skup. Ispod njega sam videla elegantne pantalone i kožne čizme koje su izgledale skupo kao i kaput. Zapanjujuće je bilo što sam je prepoznala. Dvapat sam je videla u razgovoru s muškim morojima u *Slavuju*. Pretpostavila sam da je samo devojka s kojom su flertovali i brzo je odbacila. Na kraju krajeva, od kakve mi je koristi ljudsko biće?

Lice joj je delimično bilo u senci, ali čak sam i pri slaboj svetlosti videla da je iznervirana. To nisam očekivala. „To si ti, zar ne?“, pitala je. Još jedan šok. Njen engleski imao je američki naglasak, kao i moj. „Ti si ta koja ostavlja strigojske leševe po gradu. Videla sam te u klubu večeras i znala sam da mora da si ti.“

„Ja...“ Ništa više nisam izustila. Nisam znala kako da odgovorim. Ljudsko biće koje nehajno priča o strigojima? To je nečuveno. To je bilo neverovatnije od toga da ovde naletim na strigoja. Nikad nisam iskusila nešto slično. Nije je zanimalo što zblanuto zurim u nju.

„Slušaj, ne možeš to da radiš. Znaš li koliko mi je teško da se postaram za sve? Ovo pripravnštvo mi je dovoljno teško i bez haosa koji ti praviš. Policija je pronašla leš koji si ostavila u parku. *Ne možeš* ni da zamisliš koliko sam veza morala da potegnem da to zataškam.“

„Ko... ko si ti?“, konačno sam pitala. Istina je. *Jesam* ostavila leš u parku, ali šta je trebalo da uradim? Da ga odvučem u hotel i kažem portiru kako je moj dečko previše popio?

„Sidni“, umorno je odgovorila devojka. „Zovem se Sidni. Ja sam alhemičarka postavljena ovde.“

„Ti si šta?“

Glasno je uzdahnula i prilično sam sigurna da je prevrnula očima. „Naravno. To sve objašnjava.“

„Ne, ne zaista“, rekla sam, konačno se pribravši. „U stvari, mislim da bi trebalo da objasniš mnogo toga.“

„Još si i drska! Jesu li te poslali kao nekakav ispit? Čoveče. Da, o tome je reč.“

Počela sam da se nerviram. Ne volim kad mi neko pridičuje. A pogotovo ne ljudsko biće, koje zvuči kao da je ubijanje strigoja nešto loše.

„Slušaj, ne znam ko si ti, ni otkud znaš sve to, ali neću da stojim ovde i...“

Preplavila me je mučnina. Napela sam se. Rukom sam odmah uhvatila srebrni kolac koji držim u džepu kaputa. Sidnino lice još je odavalo iznerviranost, koja se sad mešala sa zbunjenošću zbog promene u mom stavu. Dobro primećuje, to joj moram priznati.

„Šta nije u redu?“, pitala je.

„Moraćeš da se postaraš za još jedan leš“, odgovorila sam. Utom ju je strigoj napao.